

Kulkeudun kauas pois,

niin,

pois.

Kulkeudun ilmojen halki,

kierrän maailman.

Kehon liike rikkoo ajatusten pinnan,

tuo syvyydestä takaisin hetkeen,

minut

takaisin

ja olen tässä ja nyt.

Kuljen matkat

juosten auringon säteillä,

keskellä valon

ja

kun lennän,

tunnen tuulen.

Levähdän puiden latvoihin,

riipun oksalla,

ja katseeni kulkeutuu

metsän yli taivaanrajaan.

Joskus valjastan pilvet.

Kiidän kilpaa tuulen kanssa,
kehoni leijuu ilmassa niiden tahtiin.

Saatan lainehtia aaltojen seassa,
lehtisinen keskellä,
virta soljuu kehooni
laineiden tahtiin
ja liukenen sen tasaiseen tanssiin.

Kaikkialla,
kulta säteillä,
tuulessa puiden latvojen,
pilvien reunalla,
meren syleilyssä tunnen
kasvavan paineen,
Vapauden, kihelmöinnin rinnassa.
Keveys, joka ei tarraudun
kehoni painoon kaksin käsin.

Kuuntele,
ajelehtiessani ilmojen halki,
hiljaisuuden keskellä
kaukana korkeuksissa

voit kuulla nauruni,
kun kulkeudun aina vain kauemmaksi pois,
niin,
pois.

Tekijä: Merina Lampela